

WYROK
W IMIENIU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sławomir Olejnik

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Kurkowiak

przy udziale oskarżyciela prywatnego Waldemara Sokołowskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2024 r.

sprawy Andrzeja G

oskarżonego z art. 217 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 31 października 2023 r. w sprawie sygn. akt III K 123/23

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

2. zasądza od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonego kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym,

3. kosztami postępowania odwoławczego obciąża oskarżyciela prywatnego w ramach uiszczonych zryczałtowanych wydatków postępowania.

Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

Formularz UK 2

Sygnatura akt

XVII Ka 128/24

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:

1

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 31 października 2023 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 123/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

- oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- oskarżyciel posiłkowy
- oskarżyciel prywatny
- obrońca
- oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- inny (**pełnomocnik oskarżyciela prywatnego**)

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

☐ na korzyść
☒ na niekorzyść	☒ w całości	☐ co do winy
	☐ w części	☐ co do kary
	☐	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

- art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
- art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
- art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
- art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
- art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub

niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
☐ art. 439 k.p.k.				
☐ brak zarzutów				
1.4. Wnioski				
☒ uchylenie		☐ zmiana		
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
---	---	---	---	---
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
---	---	---	---	---
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	---	---		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
	Nagranie na płycie CD – załączone do apelacji	Materiał dowodowy nie był przydatny dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Z pewnością rzeczony nagranie nie świadczy o tym, by telefon należący do oskarżyciela prywatnego został przywłaszczony przez oskarżonego.		

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW

Lp.	Zarzut
	<p>1. Obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań świadka Waldemara Sokołowskiego przez uznanie ich za niewiarygodne w zakresie w jakim:</p> <p>a) przedstawił Andrzeja G. jako osobę agresywną, co niewątpliwie potwierdza nagranie dokonane telefonem na którym został zarejestrowany fakt wyrwania oskarżycielowi prywatnemu telefonu komórkowego bez jakiegokolwiek uzasadnionego powodu, gdyż z samego nagrania wynika, iż Waldemar Sokołowski rejestrował telefonem próbę przeparkowania samochodu przez Radosława Banasiaka a nie samego oskarżonego Andrzeja G., o czym świadczy choćby sposób wykonania nagrania, w tym nie podążanie obiektywem kamery za oskarżonym a wyłącznie filmowanie Radosława Banasiaka i próby przeparkowania przez niego samochodu oraz faktu popełnienia przez niego wykroczenia drogowego za który został finalnie ukarany mandatem karnym,</p> <p>b) Sąd I instancji odmówił wiary, iż Andrzej G. próbował dokonać zaboru telefon w sytuacji, gdy brak jest w tym zakresie jakiegokolwiek dowodu przeciwnego, a nadto potwierdza to nagranie w trakcie szamotaniny, świadczące, że telefon ten jest trzymany w ręce Andrzeja G. wbrew temu, co twierdzi świadek Radosław Banasiak, że telefon został wytrącony z ręki Waldemara Sokołowskiego i upadł na ziemię.</p> <p>2. Obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę nagrania wykonanego przez Waldemara Sokołowskiego poprzez błędne uznanie, iż wykonywane przez oskarżyciela prywatnego nagranie nie dotyczy próby przeparkowania pojazdu przez Radosława Banasiaka ale jego celem było filmowanie postaci Andrzeja G. co jawi się jako twierdzenie całkowicie dowolne, gdyż analiza nagrania prowadzi do wniosku iż w trakcie nagrywania Waldemar Sokołowski stoi cały czas w jednym miejscu pomimo przemieszczania się Andrzeja G. nie podąża za jego osobą z obiektywem kamery, a cały czas filmuje Radosława Banasiaka i jego samochód. Również w momencie gdy z kadru „znika” Andrzej G. podchodząc na bardzo bliską odległość do Waldemara Sokołowskiego, ten nadal filmuje Radosława Banasiaka, co powoduje, iż twierdzenie Sądu I instancji, że celem Waldemara Sokołowskiego nie była chęć udokumentowania popełnionego wykroczenia, a wyłącznie nagrywanie bez zgody Andrzeja G. jest całkowicie nieuprawnione i nie znajduje oparcia w nagraniu jak również fakcie ukarania mandatem.</p> <p>3. Obraza art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań świadka Radosława Banasiaka w całości w sytuacji, gdy:</p>

- zasadny
- częściowo zasadny
- niezasadny

- zasadny
- częściowo zasadny
- niezasadny

a) twierdzenia świadka że „Pan Waldemar ciągle trzymał telefon przed panem Andrzejem około pół metra przed twarzą”, stoją w sprzeczności do samego nagrania, gdyż z nagrania wprost wynika, że to Andrzej G. podchodzi do stojącego w miejscu Waldemara Sokołowskiego i że to Andrzej G. atakuje oskarżyciela prywatnego będąc całkowicie poza obiektywem kamery, w sytuacji gdy oskarżyciel prywatny nagrywał fakt popełnienia wykroczenia drogowego wobec czego brak było postaw do przyjęcia twierdzeń, że powodem ataku na Waldemara Sokołowskiego był brak zgody na nagrywanie Andrzeja G., gdyż ten w chwili ataku nie był w ogóle nagrywany,

b) twierdzenia świadka, że (Andrzej G. – przypis autora) „odepchnął jego rękę i bronił się to był ruch obronny” z jednej strony potwierdzają, że doszło do kontaktu fizycznego poprzez odepchnięcie ręki, a więc doszło do naruszenia nietykalności cielesnej, gdyż celem było odepchnięcie ręki w której był trzymany telefon z drugiej natomiast w zakresie w jakim świadek twierdzi, że był to odruch obronny, stoją w sprzeczności z zapisem nagrania z którego wynika, iż to Andrzej G. podszedł do oskarżyciela prywatnego na odległość, która pozwoliła mu na przeprowadzenie ataku poprzez uderzenie Waldemara Sokołowskiego, gdy ten filmował próbę przeparkowania samochodu oraz fakt popełnienia wykroczenia przez Radosława Banasiaka, wobec czego brak jest jakichkolwiek powodów do twierdzenia, że podjęte działania przez Andrzeja G. stanowiły próbę ochrony,

c) twierdzenia świadka, że telefon Waldemara Sokołowskiego upadł w wyniku jego wytrącenia są całkowicie bezpodstawne i nie wytrzymują konfrontacji z nagraniem załączonym do niniejszej apelacji – dzięki nagraniu wykonanemu po napaści ponad wszelką wątpliwość można stwierdzić, że Radosław Banasiak w tym zakresie mija się z prawdą, gdyż podczas szamotaniny jest cały czas trzymany przez Andrzeja G., a nadto strony są rozdzielane przez interweniującego Radosława Banasiaka,

d) twierdzenia świadka w zakresie w jakim mówi, że oskarżony miał kitel rozdarty wzdłuż szwu na ramieniu i pobrudzonym kitlu lekarskim Andrzeja G. oraz o widocznych rozległych obrażeniach ręki Andrzeja G. również nie wytrzymują konfrontacji z zamieszczonymi nagraniami,

co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez bezpodstawne uznanie, iż Andrzej G. nie działał z zamiarem naruszenia nietykalności cielesnej Waldemara Sokołowskiego, co pozostaje w opozycji do podjętych przez oskarżonego działań, w tym przeprowadzonego ataku na Waldemara Sokołowskiego i uniemożliwienie mu dalszego nagrywania zdarzenia, a więc jeżeli nie w zamiarze bezpośrednim to choćby wynikowym powinien zdawać sobie

- zasadny
- częściowo zasadny
- niezasadny

- zasadny
- częściowo zasadny
- niezasadny

sprawę, że takie zachowanie może doprowadzić do naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, co więcej jeżeli oskarżony nie życzył sobie wykonywania nagrania to mógł odejść z miejsca zdarzenia lub ewentualnie zasłonić obiektyw bez jakiegokolwiek kontaktu fizycznego pomiędzy stronami, który niewątpliwie swoim zachowaniem jednoznacznie zmusił oskarżyciela prywatnego do określonego zachowania polegającego na zaprzestaniu nagrywania.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego nie zasługiwała na uwzględnienie. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie doprowadziła do ujawnienia uchybień w procedowaniu Sądu Rejonowego, które w konsekwencji miały doprowadzić do błędnego ustalenia przez Sąd I instancji stanu faktycznego. W ocenie sądu odwoławczego podniesione przez skarżącego zarzuty stanowią jedynie wyraz dezaprobaty względem zaskarżonego orzeczenia oraz nieuzasadnioną polemikę z rozstrzygnięciem sądu I instancji.

Ustosunkowując się ogólnie do zarzutu obrazy prawa procesowego oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (ewidentnie jako zarzutu wtórnego, związanego z nieprawidłową oceną dowodów) sąd okręgowy zauważa, iż postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo i wnikliwie. Sąd I instancji dokonał właściwej rekonstrukcji stanu faktycznego, a orzekając wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody. Wbrew wskazaniom apelanta, ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji została dokonana z uwzględnieniem reguł wynikających z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego Andrzeja G. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 217 § 1 k.k. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób przekonywujący umotywowował w pisemnym uzasadnieniu. Sąd Okręgowy po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, podzielił ustalenia Sądu Rejonowego i przyjął je za własne.

Apelujący w niniejszej sprawie w istocie kwestionuje dokonaną przez sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. W tym zakresie zaznaczyć należy, iż odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (por. wyr. SA w Warszawie z dnia 17 września 2021r., sygn. akt II AKa 292/20, LEX nr 3287759).

Istota normy zawartej w art. 410 k.p.k. wskazuje na to, iż nie można jej rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Z naruszeniem tej regulacji nie należy zatem utożsamiać sytuacji uznania za wiarygodne określonych dowodów lub ich części, z jednoczesnym odmówieniem tego przymiotu innym, co stanowi przecież podstawową prerogatywę sądu. Nie można więc czynić zarzutu na podstawie ww. przepisu opierając się jedynie na tym, że pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli zostały rozważone, a ich znaczenie ocenione w

sposób czyniący zadość wymogom z art. 7 k.p.k. (por. post. SN z dnia 6 grudnia 2021r., sygn. akt IV KK 564/21, LEX nr 3327218). Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (Art. 4 k.p.k.), jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) (por. wyr. SA w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2022r., sygn. akt II AKa 245/21, LEX nr 3321405). Naruszenie przepisu art. 410 k.p.k. w istocie występuje, w przypadku, gdyby orzeczenie sądu meriti oparte zostało na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, ewentualnie tylko na części ujawnionego materiału, a sąd mimo wskazania tego uchybienia podczas postępowania przed tym sądem, przeszedł nad nim do porządku (por. post. SN z dnia 24 listopada 2021r., sygn. akt I KK 146/21, LEX nr 3328263).

Skarżący w żaden sposób nie zdołał skutecznie postawić zarzutu obrazy wskazanych wyżej przepisów procedury karnej. Zgromadzony w sprawie rzetelny materiał dowodowy w sposób niewątpliwy wykazał, iż oskarżony Andrzej G. nie działał z zamiarem naruszenia nietykalności cielesnej Waldemara Sokołowskiego. Bowiem jego zachowanie było ukierunkowane na uniemożliwienie Waldemarowi Sokołowskiemu dalszego nagrywania jego osoby. Tym samym trafnie Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego. W sprawie nie wystąpiły żadne alternatywne wersje zdarzenia, które starał się przedstawić apelujący – podejmując kolejną nieudolną próbę wykazania rzekomego agresywnego zachowania oskarżonego oraz nagrywania przez oskarżyciela prywatnego jedynie próby przeparkowania samochodu przez Radosława Banasiaka, nie zaś oskarżonego. Apelujący przy tym nadaje istotne znaczenie zeznaniom świadka Waldemara Sokołowskiego i próbuje zdyskredytować zeznania świadka Radosława Banasiaka.

Sąd Rejonowy jednak, wbrew twierdzeniom apelującego zasadnie nie dał wiary w całości zeznaniom świadka Waldemara Sokołowskiego, który niewątpliwie – z uwagi na istniejący konflikt pomiędzy nim, a oskarżonym – miał interes w tym, aby zeznawać na jego niekorzyść w celu uzyskania korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Tym bardziej biorąc pod uwagę fakt, co również trafnie dostrzegł Sąd Rejonowy, iż analizowane zdarzenie z dnia 1 września 2022 r. jest przedmiotem również innej sprawy, w której to oskarżony jest pokrzywdzonym, zaś oskarżyciel prywatny – oskarżonym.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób uznać za wiarygodne zeznania Waldemara Sokołowskiego w zakresie w jakim przedstawił oskarżonego jako osobę agresywną, a także w części, w której zaprzeczał by nagrywał Andrzeja G. – wskazując, że rejestrował telefonem próbę przeparkowania samochodu przez Radosława Banasiaka. Sąd Odwoławczy dostrzeżę, że oskarżyciel prywatny wykonał już wcześniej dokumentację fotograficzną nieprawidłowo zaparkowanego pojazdu Radosława Banasiaka. Wobec czego, jego twierdzenia jakoby chciał on jedynie udokumentować popełnione przez wskazanego wykroczenie w żadnej mierze nie zasługują na aprobatę, a stanowią jedynie przyjęte przez niego stanowisko mające na celu pogrążenie oskarżonego. Bez znaczenia przy tym pozostaje fakt ukarania mandatem karnym świadka Radosława Banasiaka za popełnione wykroczenie, okoliczność ta nie była kwestionowana na żadnym etapie postępowania. Jednak nie ma ona w istocie żadnego znaczenia w przedmiotowej sprawie. Tym bardziej, że owe wykroczenie zostało już wcześniej udokumentowane za pomocą zdjęć przez oskarżyciela prywatnego. Zaś uwzględniając przy tym zasady doświadczenia życiowego - Straż Miejska już na tej podstawie mogła ukarać za owe wykroczenie Radosława Banasiaka. Wobec czego niewątpliwie, to zachowanie oskarżyciela prywatnego, który zastawił swoim pojazdem samochód należący do Radosława Banasiaka, a następnie

mimo chęci przeparkowania pojazdu – nie chciał odjechać - jawi się jako złośliwe.

Z kolei wypada podkreślić, iż wersja zdarzeń przedstawiona przez świadka Radosława Banasiaka – wbrew argumentacji skarżącego - zasługuje na aprobatę. Na uwagę przy tym zasługuje fakt, iż świadek ten był naocznym świadkiem zdarzenia, a przy tym osobą obcą zarówno dla oskarżonego jak i oskarżyciela prywatnego wobec czego nie miał on żadnego interesu w tym, aby bezpodstawnie zniekształcać stan faktyczny. Słusznie nadto dostrzegł Sąd Rejonowy, iż jego zeznania były wyważone i starał się on przedstawić okoliczności zdarzenia w sposób obiektywny. Wbrew twierdzeniom apelującego o jego niewiarygodności nie świadczy fakt, iż w wyniku działań podjętych przez oskarżyciela prywatnego został on ukarany mandatem karnym. Natomiast nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że depozycje złożone przez Waldemara Sokołowskiego musiały być oceniane ze szczególną ostrożnością, właśnie (jak zauważył Sąd *meriti*) przez wzgląd na konflikt z oskarżonym. Ponadto, zeznania oskarżyciela prywatnego są nacechowane brakiem obiektywizmu, a tym samym nie zawierają elementu krytycyzmu wobec przedsięwziętych przez oskarżyciela prywatnego działań. Te natomiast okoliczności przekładają się na zasadność odmówienia wiary. Należy przy tym zauważyć iż wbrew twierdzeniom oskarżyciela - nagranie wykonane przez niego wcale nie potwierdza jego wersji. Z rzeczonego nagrania bowiem wbrew wskazaniom apelującego, wprost wynika, że oskarżyciel nagrywał Andrzeja G. który sobie tego nie życzył o czym poinformował Waldemara Sokołowskiego, który w istocie nie reagował na jego prośby zaprzestania nagrywania.

Sąd Okręgowy oczywiście dostrzeże, iż to Andrzej G. podszedł do Waldemara Sokołowskiego jednakże skarżący zdaje się całkowicie pomijać fakt, iż oskarżony zjawił się na miejscu zdarzenia z uwagi na poinformowanie go przez oskarżyciela prywatnego o niewłaściwym zaparkowaniu pojazdu przez Radosława Banasiaka, który w mieszkaniu oskarżonego wykonywał prace remontowe.

Trafnie więc w konsekwencji Sąd Rejonowy w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody uznał, iż niewątpliwie oskarżony Andrzej G. w dniu 1 września 2022 r. wytrącił Waldemarowi Sokołowskiemu z jego dłoni telefon komórkowy, a nadto, że między mężczyznami doszło do szamotaniny, na skutek czego u Waldemara Sokołowskiego powstały zadrapania. Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego jednak to, że działanie oskarżonego było ukierunkowane na uniemożliwienie Waldemarowi Sokołowskiemu dalszego nagrywania jego osoby, nie obejmował on swoim zamiarem zarówno bezpośrednim jak i ewentualnym - naruszenia jego nietykalności. Tym samym rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było w pełni zasadne.

Z powyższych względów nie zasługiwał na akceptację zgłoszony przez apelującego - *stricto polemiczny* - zarzut poczynienia przez Sąd I instancji błędów w ustaleniach faktycznych. W tym miejscu należy przypomnieć powszechny już pogląd, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada logicznemu rozumowaniu lub wskazaniom wiedzy.

Reasumując należy ponownie zaznaczyć, że oparcie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować zmianę lub uchylenie wyroku, tym bardziej, że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy sprostął wymaganiom wskazanym w art. 424 § 1 k.p.k.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

- zasadny
 częściowo
zasadny

	☒ niezasadny
<i>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</i>	
W sprawie nie ujawniły się okoliczności wskazane w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 454 k.p.k., które są wyłączną podstawą do uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, a także nie zaistniała konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, o czym stanowi brzmienie art. 437 § 2 k.p.k., zatem wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia nie mógł zostać uwzględniony.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
<i>Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności</i>	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	<i>Przedmiot utrzymania w mocy</i>
Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok – punkt 1.	
<i>Zwiężle o powodach utrzymania w mocy</i>	
<ol style="list-style-type: none"> 1. Sąd Okręgowy po dokonaniu analizy stanu faktycznego podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy w utrzymanym w mocy zakresie i przyjął je za własne. 2. Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku z urzędu. 3. Orzeczenie o kosztach również nie zawierało błędów. 	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	<i>Przedmiot i zakres zmiany</i>
<i>Zwiężle o powodach zmiany</i>	
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

		☐ art. 439 k.p.k.
1.1.	<i>Zwiężle o powodach uchylenia</i>	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
2.1.	<i>Zwiężle o powodach uchylenia</i>	
	Konieczność umorzenia postępowania	☐ art. 437 § 2 k.p.k.
3.1.	<i>Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</i>	
		☐ art. 454 § 1 k.p.k.
4.1.	<i>Zwiężle o powodach uchylenia</i>	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>	
6. KOSZTY PROCESU		
<i>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</i>	<i>Przytoczyć okoliczności</i>	
Punkt 2.	Sąd Okręgowy na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22.10.2015	

	r. zasądził od oskarżyciela prywatnego na rzecz oskarżonego kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu odwoławczym - uwzględniając w tym obecność obrońcy na jednym terminie rozprawy.
Punkt 3.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 632 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. kosztami postępowania obciążył oskarżyciela prywatnego w ramach uiszczonych zryczałtowanych wydatków postępowania.
7. PODPIS	
Sławomir Olejnik	

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.

Podmiot wnoszący apelację		Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		Całość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
☐ na korzyść ☒ na niekorzyść	☒ w całości		
	☐ w części	☐ co do winy	
		☐ co do kary	
		☐ co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty			
<i>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</i>			
☐ art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
☐ art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
☒ art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
☒ art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
☐ art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
☐ art. 439 k.p.k.			
☐ brak zarzutów			
1.4. Wnioski			
☒ uchylenie		☐ zmiana	

